

FILMEN

Scene fra

»Skovsøens Datter«

TELEGRAM-ADRESSE:
PATHÉFILMS, KØBENHAVN.

TELEFON:
CENTRAL 3803.

DANSK-FRANSK AKTIESELSKAB
PATHÉ FRÈRES

Filmsudlejning og Salg
= af Pathé Apparater. =

VIMMELSKAFTET 47, KØBENHAVN K.

EMIL KRISTENSENS BOGTRYKKERI

NØRREGADE 30

KØBENHAVN K.

TELEFON 4345

LEVERANDØR TIL DE FLESTE BIOGRAFTEATRE I DANMARK.

PETER ELFELT

KGL. HOF-FOTOGRAF

ØSTERGADE 24

TELEFON 425

A/S KINOGRAFEN

KØBENHAVN

UDLEJNING

af

:: de to store Successer ::

SKOVSØENS DATTER

Længde 760 Meter

Drama i 1 Forspil og 2 Akter

I Hovedrollen: EDITH BUEMANN PSILANDER

ANTON DE VERDIER

NAAR MASKEN FALDER

Længde 990 Meter

Skuespil i 3 Akter af URBAN GAD

I Hovedrollen:

ASTA NIELSEN

== STORT REKLAMEMATERIALE ==

Biografteater-Billetter

med Firmamærke efter eget Valg i Hefter à 500 Stk. — 5 Billetter pr. Blad — dobbelte eller tredobbelte-nummereret fortløbende fra 1—500.

Mindste Ordre 5000 Stkr.

10,000	Stykker med een Sats	Kr. 6,00
25,000	— — to —	» 12,00
50,000	— — tre —	» 22,00
100,000	— — fire —	» 40,00

I Blokke à 100 Stykker, Format 5×12 cm.

10,000	Stykker med een Sats	Kr. 7,00
25,000	— — to —	» 17,00
50,000	— — tre —	» 31,00
100,000	— — fire —	» 53,00

Yderligere Trykforandringer Kr. 1,00 pr. Oplag.

Forsendes mod Halvdelen af Beløbet ved Ordrens Afgivelse, Resten pr. Postopkrævning

Billetfabrik A. Brand G. m. b. H.

Hasselbrokstrasse 126 :: Hamburg 23.

ADELGADE 13

ADELGADE 13

OTTO JENSEN

TAPETSERER — DECORATØR OG MØBELETABLISSEMENT

ANBEFALER SIG MED UDLEJNING AF

MØBLER · GARDINER · TÆPPER M. M.

TELF. PALÆ 321

TIL BILLIGSTE PRISER.

TELF. PALÆ 321

CLICHÉER.

BIBOW-JENSEN'S

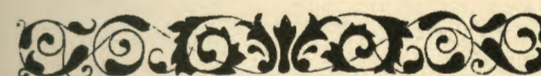
REPRODUKTIONS-ANSTALT

25, VINGAARDSTRÆDE 25.

TELEFON 4708.

besørges Annoncer til
Bladenes originale Priser
gennem
HERTZ'S
ANNONCEBUREAU
Set. Pederstræde 19.
København
Telefon
4022-4023-4024-4025.

Kinobetragtninger.

»Panem et circenses« krævede Romerne, og fik de blot det, var den store Masse tilfreds og lod den, der delte rigeligst ud, om Magten og Æren.

Brød og Legel! Kravet lever endnu, men er ændret til Brød og Biografteater.

Det er ikke et Postulat, der her fremføres for at forherlige den nye Kinokunst, men allerede nu er dens Yndest saa stor over den ganske civiliserede Verden, at man har Ret til at sige, at det er den Forlystelse, der staar den store Masses Hjerter nærmest.

Men lad Tallene tale.

I de forenede Stater i Amerika besøges Biografteatrene dagligt af ca. 12 Millioner Mennesker, eller mer end 10 Procent af den samlede Befolkning.

I Tyskland er Procenten omtrent den samme, hvilket vil sige, at 5—6 Millioner Mennesker om Dagen gaar til levende Billeder.

Ja i Düsseldorf gik allerede i 1909 mer end 900,000 i Biograferne, hvilket er 3 Gange den samlede Befolkning.

Hvilken Teaterby i Verden kan fremvise blot tilnærmelsesvis saa mægtige Tal? Der findes ingen. Der gives overhovedet hele Jorden rundt ingen til Underholdning tjenende Indretning, der dagligt og regelmæssigt besøges af en saa mægtig Menneskemasse som Biografteatrene. Disse er med deres hele Tilbehør og den enorme Industri, der allerede nu staar bag dem, bleven en Industriefaktor i alle europæiske Lande, ligesom de i æsthetisk og pædagogisk Henseende er en Magt, man ikke kommer uden om.

Hvad Betydning Kinokunsten vil faa for Menneskeheden, er endnu ikke let at sige.

Det er min Tro, at den endnu ikke har fundet sit Felt, og paa ét Punkt kan man i alt Fald med Sikkerhed paastaa, at det nyes Værdi og Betydning endnu ikke er anerkendt, og det

er dets Forhold til Videnskaben og Pædagogiken.

Lad os i Stedet for — naar Talen er om Kinomatografi — altid at tænke frem, en Gang ogsaa tænke tilbage.

Hvis de levende Billeder havde været opfundet paa den Tid, da Pharaoerne byggede Pyramiderne, da Perserkrigene rasede, da Karthago gik under, paa Folkevandringens Tid eller under Korstogene, vilde Grundlaget for vor hele Aandskultur nu til Dags være et ganske andet.

Nu staar vi dér, hvor Kinomatografien begynder, og vore Dages Kulturhistorie vil gennem de levende Billeder blive overgivet Eftertiden saa troværdig, som ingen Pen, end ikke i Haanden paa den største Mester — vilde være i Stand til at prente den ned.

Hvad der end sker i de 5 Verdensdele, de levende Billeder ser det, fortæller det videre — og gemmer det.

— Alle større Begivenheder i vor Tid gengiver de os i Løbet af kort Tid. Ligegyldigt hvad end det tænkende, arbejdende eller ferierende Kultur- eller Naturmenneske foretager sig eller begynder, Kinomatografen kan dog bringe Kundskab derom.

Bogtrykkerkunstens uhyre Betydning kan vi alle se, de levende Billeders vil vore Efterkommere nødes til at erkende.

Stærkere og stærkere kommer den Tanke frem, at vi allerede nu bør begynde Indretningen af Kinoarkiver, som siden altid bør holdes vedlige.

Tanken er rejst i England, siden i Frankrig, og nu sidst meldes fra Norge, at visse Byer tænker paa at indføre den Slags kommunale Arkiver.

Tanken ligger jo i Virkeligheden lige for og rækker langt.

Alt af Betydning vil dér kunne bevares for Fremtiden, Billeder af alle store Mænd, alle Begivenheder; vore Efterkommere vil kunne sætte sig hen og lade Fortiden rulle sig forbi, Dag for Dag, Begivenhed for Begivenhed.

Den sidste engelske Konges Kroning til Indiens Kejser blev taget i levende Billeder efter Ordre fra den engelske Regering, og Filmen

blev i 5 Eksemplarer gemt hen til Minde om Begivenheden. Der er givet Ordre til at alle større engelske Regeringshandling ligeledes skal optages og gemmes hen. Det er i Virkeligheden en Begyndelse, og den bør følges af alle.

Hvert Land bør have sit Nationalarkiv, hvori alt, hvad der kan fremstilles for Øjet, gemmes i kinografisk Form.

Verden er i Forvejen rig paa Musæer; man har haft Forstaaelsen af, at man bør bevare alt, hvad der kan bevares; men hvorfor saa ikke straks kaste sig over dette mærkelige nye, der i sig forener saa meget, som rummes i de forskellige Musæer og saa meget nyt, som intet af de andre har kunnet rumme.

Langt lettere for Videnskaben end at slæbe gamle Fredspiber hjem fra Indianerlejren og en Tam-Tam fra de australske Øer og stille det op i et etnografisk Musæum, er det dog at samle Indianernes og Australnegrenes Liv i deres eget Hjemland paa en Film, og saa samle alle disse smaa Filmsruller og gemme dem hen.

Som sagt, Filmen er Nutidens Barn, men den hører Fremtiden til.

E.-H.-J.

Lille Pariserbrev.

Paris i Regnvejr.

— Det regner —

Det øs-pjøs-pjask og pjadderregner — og Paris er forfærdelig.

Og saa er her koldt — Kulden gaar en til Knoglerne, som Fransk mændene siger.

Hvad skal man gøre i det Vejr? Næst efter en Søndag i en skotsk By, er der intet saa forfærdeligt som en Regnvejrdsdag i Paris, — den By skal have Sol og blaasprængt Himmel over Seinebroerne.

Man kan drive hjemme og søge at faa sin Kamin til at varme, eller man kan gaa i en af Byens utallige Biografer og se paa danske Skuespillere og komme i lidt Godvejrstemning og faa Hjemvé.

Men saa skal man have Tiden for sig.

Paladsteatret er jo nu aabnet derhjemme og giver lange Forestillinger, hvor Billetterne løber op til et Par Kroner.

Det er noget ganske nyt — derhjemme.

Her vilde det vække den største Sensation, om

der blev aabnet en Kinosal, hvor man slap ind for 25 Centimer, og hvor Forestillingen kun varede en halv Time.

Her kender vi kun de lange Forestillinger og de høje Priser, indtil en smart Mand en Dag aabner et Paladsteater her, baseret paa det omvendte.

Baade der og her ryster Folk paa Hovedet af det nye — indtil de faar vænnet sig til det.

Her i Paris har vi stadig Lejlighed til at følge de danske Skuespillere. Der er næsten altid en eller anden dansk Film paa Programmet, og vore Kælebørn er populære her.

»De gør saa god Komædie«, siger Pariserne.

En større Filmssag er for Resten ved at trække op hernede.

Et eller andet Firma har haft den Idé at »opføre« det ny Testamente i Palæstina. Dette har efter sigende været en dyr Spøg — og nogle finder nu oven i Købet, at det har været en daarlig — 500,000 francs er der sat ind paa det.

42 Skuespillere og Skuespillerinders Rejse har Selskabet maattet bekoste fra Paris til Jødelandet, og over 4 Maaneder har de poholdt sig dernede.

Alle Scener af Christi Liv og Lidelser er bleven optaget paa de samme Steder, hvor hine Begivenheder en Gang fandt Sted.

Det blev en fortræffelig om end noget dyr Films, og færdig blev den ogsaa, og saa kom den Tid, da Pengene skulde ind igen.

Men det bliver maaske sværere —

Thi, som det gik i sin Tid med d'Annunzios Passionsstykke, gik det ogsaa med dette, og den højeste gejstlige Myndighed satte sig imod det. Man finder det smagløst og uværdigt.

Følgelig fordrer Katolicismen Filmen forbudt — sligt bør kun ses i Kirkerne.

»Hvorfor det?« siger man fra den modsatte Kant.

I Oberammergau er der dog store Passionsskuespil, som Kirken billiger, skulde Fordommen mod Filmen muligvis ikke spille en Rolle her?

Der falder drøje Hug paa begge Sider, men Præsterne er stærke her, og de 500,000 er i Fare.

— — —

Hvad skal man ellers skrive om?

Her er ikke morsomt i disse Dage, det eneste der liver lidt op er Fransk mændenes Henrykkelse over van der Goltz Uheld med Eleverne paa Balkan, og det Nederlag tysk Industri har lidt ved samme Lejlighed — det har gjort Pariserne helt kanon-tossede.

Ellers intet. —

Skrev jeg, at det regnede — —?

St. Auguste.

Vore Filmsprimadonnaer.

Asta Nielsen.

Filmssvindler!

Vi har modtaget følgende med Anmodning om Optagelse, og da Sagen synes os at have en Del Interesse og Hr. Salicath med sit Navn staar inde for den har vi ikke ment at burde afvise den. —

Følgende lille hændelse turde have en vis interesse for filmsforfatterens talrige skare — allenfals for de af dem, der har været ude paa visse annoncer i avisernes spalter.

En dag sidst i april bragte »Politiken« en lille annonce, der opfordrede filmsforfattere til at indlægge billet og sælge deres films for en pris, der varierede mellem 200 og 1000 kroner.

Hvad gør en sølle skribent? Utvivlsomt det samme som undertegnede. Han opgiver navn og adresse og stiller sig ikke afvisende overfor de mange penge.

Et par dage efter fik jeg besøg af en ung, lidt forlegen og derfor mere troværdigt ud-

seende mand, der i min entré med lav stemme betrede mig sit navn: direktør Müller.

Jeg bad hr. direktøren indenfor og her fortalte han mig, at han var repræsentant for et stort internationalt selskab, der beherskede hele kontinentet, og antog de min film blev den spillet i alle storstæder og min lykke var gjort.

Jeg følte mig smigret og drømte skønne drømme om mønt i skæpper, særligt da direktøren bestemt antog han kunde bruge min film — det var sjældent man fik hele dramaer, sagde han, og idéen i den tiltalte ham. Den skulde for i næste direktionssmøde — om 8 dage.

Om jeg ikke havde flere dramaer, han kunde bruge mange; og resultatet blev, at jeg lovede om 10 dage at have et til færdigt.

Hr. direktøren forlod mig med mit manuskript under armen — og siden har jeg ikke truffet ham, ikke hørt fra ham, endsige faaet penge eller manuskript tilbage.

Efter et halvt aars stadig tavshed, kan det ikke være helt usandt, naar jeg stempler »hr. direktørens« adfærd som svindel.

Gjaldt det en høj hat eller et par brugte støvler vilde det dog være strafbart, nu er det en idé, et manuskript, stiller sagen sig da anderledes?

Var det i dette tilfælde blot det Esmann kalder, at de mere kloge narrer de mindre kloge, fandt jeg mig roligt i det, men er der gnist af genialitet i et saa ligefremt bedrag?

Og hvor er nu forfatterens ret?

Loven hjemler ingen. Kun hvis jeg kan bevise, at et biografteater her i byen fremviser min film, kan jeg faa nedlagt forbud mod dens opførelse, men en anden titel og et par smaa ændringer her og der — og jeg vil ikke i en avisannonce være i stand til at kende den igen, og selv gaa i alle byens biografer uge efter uge kan jeg dog ikke.

Spørgsmaalet er da, paa hvilken maade skal en forfatter i et saadant tilfælde sikre sig sin simple ret og mulige økonomiske udbytte? Ærligt talt, der er vist ingen.

Det eneste jeg kan gøre, er her i »Filmen«, som jeg maa antage læses af de fleste, der

interessere sig for filmvæsen, at advare alle i lignende situationer.

Historien har for resten et efterspil.

En augustdag, hvor teatrene begynder at anbefale sig til det ærede publikum ved store plakater med skuespillernes billeder, ser jeg paa en plakat fra Casino billedet af min mystiske direktør. Under billedet stod dog ikke Müller, men Rudolf Gellin.

Der er ingen tvivl mulig, det var ham og jeg venter nu at høre nærmere fra ham.

Eddie Salicath.

Vi skal hertil kun føje den Bemærkning, at man efter vort Skøn aldrig bør udlevere sit Manuskript i et lignende Tilfælde, selv ikke til en Repræsentant for et Firma, der behersker hele Kontinentet.

Red.

Teatrene og Filmen.

Man vil andet Steds her i Bladet finde en Artikel, skrevet af en Skuespiller, der viser den Usikkerhed, der i Skuespillerkredse hersker med Hensyn til hvordan deres Vilkaar vil blive i det kommende Aar.

Spørgsmaalet Film og Teater trænger sig Aar for Aar mere og mere i Forgrunden og maa finde sin endelige Løsning en Gang i en ikke alt for fjærr Fremtid.

Da de levende Billeder kom op og hurtigt vandt Magt over Publikum, stillede Teatrene sig straks en garde.

Det er saa rimeligt, at man bliver nervøs, naar noget tager saa voldsomt fat, som de levende Billeder gjorde, men siden har man set roligere paa Forholdene.

Hvordan den endelige Løsning bliver er endnu ikke helt let at sige, selv om der allerede nu er visse Tegn, der peger i den Retning. Forholdene vil udvikle sig.

Det afhænger jo nemlig i høj Grad af hvorledes de forskellige Teaterdirektører vil stille sig, og det forlyder, at d'Herrer allerede er begyndt at forhandle om en mulig Fællesoptræden, ligesom der skal være fundet en Basis for et almindeligt Reglement.

Vi skal ikke her komme ind paa disse Rygter, der maaske har større eller mindre Rod i Virkeligheden og maaske eller maaske ikke berettiger en vis Nervøsitet i Skuespillerkredse, men i en Række Interviews med vore Teaterdirektører belyse Forholdene med deres Udtalelser, og vi haaber paa denne Maade at faa alt, hvad der kan have Betydning i denne Forbindelse, frem.

Først har vi søgt Teaterchefen Hr. Weiss.

Det kongelige Teaters Stilling til Filmen har altid været yderst imødekommende.

Man indsaar nemlig snart paa Kongens Nytorv, at der ingen Fare var i det nye, — de, der gik i det kongelige Teater, gik der saamænd alligevel, og selv om man kunde se Johannes Poulsen om Eftermiddagen i levende Billeder, afholdt det ikke Folk fra at høre ham om Aftenen. Dette bekræfter Teaterchefen overfor os og ønsker iøvrigt ikke at udtale sig.

Teatrets Stilling kan iøvrigt i et og alt sammenfattes i det Opslag, der blev anbragt i Skuespillerfoyeren d. 22. August 1912 og som Direktøren er saa elskværdig at overlade os.

Det lyder i Uddrag:

»Direktionen har overfor Personalet udtalt, at ingen Medvirkning af den paagældende Art maa finde Sted, uden at vedkommende forinden har indhentet Direktionens Tilladelse i saa Henseende.

Da Direktionen paa den anden Side meget gerne ser, at der gives Teatrets Kunstnere Lejlighed til saadan Ekstrafortjeneste, saa meget mere som en Kollision med Teatertjenesten i slige Tilfælde vanskeligt kan tænkes eller i alt Fald let vil kunne undgaas, og da man endvidere ikke ser nogen for Teatret skadelig Konkurrence i de kinematografiske Fremstillinger, vil Direktionens Tilladelse til saadan Optræden som Regel kunne forventes efter derom i hvert enkelt Tilfælde fremsat Begæring.«

Dette Opslag vakte den største Tilfredshed hos Teatrets Kunstnere, og det maa siges, at Teatret har indtaget det efter vor Mening bedste Standpunkt.

Selvfølgeligt bør Skuespillerne først og fremmest opfylde deres Kontrakter med Teatret, men at de iøvrigt søger at forbedre disse økonomiske Kaar ved at filme, vil Direktionen alt saa »meget gerne se«.

At det i sin Tid blev forhindret — man har vist Lov at sige saaledes — at Teatrets egen Direktør helligede sig den nye Kunst, kan maaske forstaas, og i hvert Fald fremgaar det jo tydeligt, at det ikke var Teatrets Stilling overfor Filmen i Almindelighed, der dikterede dets Standpunkt i den Sag.

Havde alle Byens Teatre indtaget den samme Stilling som vor første Scene, vilde det nu ret store og ret indviklede Spørgsmaal om Skuespillere — Teatre og Filmsoptagelser straks have faaet sin Afgørelse.

Og det ikke den daarligste, synes det os.

Anton de Verdier.

Lille Filmsinterview.

— Hallo! — er det Paladshotellet? — hvad behager! — Enkefru Haarlev . . . — ja, saa maa De undskylde!

Afringning og ny Opringning.

Kære, lille Frøken, tror De ikke, det var muligt, at De, efter at jeg nu har forhandlet med en Enkefrue paa Frederiksberg om det, kunde sætte mig i Forbindelse med Paladshotellet, hvor jeg gerne skal tale med en meget smuk, svensk Skuespiller, som De vil kunne se i et herværende Biografteater, og som vistnok er ugift? —

Det hjalp, og lidt efter sidder jeg sammen med Hr. Verdier, den unge Skuespiller fra »intimateatern« i Stockholm og taler om Filmskunst.

Den unge Kunstner har samme Dag debuteret i den danske Filmsverden i »Skovsøens Datter«, og man har der set, hvilket brillant Filmsansigt han har.

Thi hvor det før gjaldt om at have Talent, der gælder det nu om at have Talent og Ansigt.

Vi kommer i Snak om fælles Venner i Stockholm og taler saa om Filmsindustrien i Sverig, der synes at være noget tilbage.

»Meget tilbage, mindst 4—5 Aar — vi faar jo ikke filme der!« — Det staar i alle bedre Skuespilleres Kontrakter, Ranft og de andre vil ikke ha' det.«

»Men De — — —«

»Ja, det var Gerda Christoffersen, der fik mig til det. Vi filmede sammen i Aarhus og saa var

jeg i Paris og skulde filme med Charlotte Wiehe. Siden kom jeg hertil og fik storartet Tilbud — blot 100 Dage om Aaret er jeg bunden. Og det vil jeg sige, at jeg er begejstret for at filme.

Den Kunst, der ydes foran Apparatet, staar fuldt paa Højde med, hvad vi skaber paa Scenen. Replikken falder jo aldeles ikke bort, blot sætter vi den selv til, det bliver netop de Ord, som den Handling maa føde.

Og jeg forsikrer Dem, jeg har den samme Hjertebanken, naar jeg filmer, som naar jeg staar paa en Scene Premiereaftenen — ganske den samme — ja maaske nok saa stor.

Og det er det dejlige her i Landet, at her

filmer de bedste af Skuespillerne. Hos os er de bundet af taabelige Kontrakter, her har de alle de store Chancer, som den nye Kunst byder.»

»Hvad mener De specielt om de danske Films?« —

»Kære, de er brillante, de har jo vundet et ganske særligt Navn Verden over, og ved De hvorfor?« —

»Ja — e

»Nej, det har en ganske bestemt Grund. Jeg husker i Paris jeg overværede en Optagelse hos »films d art«. De havde en meget dygtig Skuespiller fra teatre français til Instruktør og Charlotte Wiehe spillede Hovedrollen.

Instruktøren sad med Manuskriptet i Haanden og jog paa, intet var ham hurtigt nok.

»plus vite — plus vite«, skreg han stadigt til Charlotte Wiehe, der snurrede rundt som en Top — saadan skal det være dér — det gaar trop vite!«

Nej det er den danske Ro, der har gjort Udslaget.

Det er ikke gjort med Mimik alene, Tanken skal findes i Øjet, Roen skal ligge over alle Bevægelser — det har skabt de danske Films deres Berømmelse.

Og saa storartet de optager Billeder her!

Nu er vi vant til at høre de amerikanske Films berømme for deres enestaaende Skarphed og de er ypperlige, men jeg synes de laver dem lige saa gode her, se i »Skovsøens Datter« hvor jeg er med i, der er Naturbilleder af en henrivende Skønhed — og saa skarpe!

Rolig Filmskunst med smuk Natur som Baggrund, tror jeg, er det Fremtiden vil kræve, og det er det herligt at være med i.

Og det er lige stor Kunst det, selv om der ingen Tæppe er og Kulisserne ikke kan flyttes.

Jeg talte med en kendt dansk Skuespiller forleden, og vi talte om at filme.

»Ja,« sagde han, »det er jo det heldige, at der maa Skuespillere til det.«

Det maa der, den Tro, at enhver kan filme, er ved at blive skrinlagt.»

Saa taler vi atter om Stockholm og Byens eget Barn karakteriserer Sverig som det frie Land, hvor man intet maa og lidt efter er vi ved

København og jeg maa paa Byens Vegne tage imod en Strøm af Begejstring.

Det er en dejlig By, en hyggelig, en livlig By og saa meget andet smukt, men en noget beskidd By, — Gudskelov det kom, jeg sad der og blev helt flov ved alt det meget.

Saa sagde den unge Svensker noget meget smukt om Fru Psilander og om Einer Zangenberg som Instruktør og saa fandt vi hinanden i Bella Eduards som er noget af det prægtigste, man kan tænke sig, morsom, gennemmusikalsk og elskværdig.

— Men hun filmer ikke.

— nemo. —

P. S.

Jeg synes, jeg bør tilføje, at Hr. de Verdier er gift med Fru Anna Norrie. Jeg skrev ganske vist før, at han var ugift, men det var kun for Telefondamens Skyld.

Vidunderbarnet.

Satyrspil i 4 Akter af Gustav Wied.

— Saadan kan det være gaaet til!

»Kastellet« i Roskilde endevendes en Dag af en Hovedrengøring, og derved kommer Ibsens »Vildanden« til at ligge fremme.

Wied finder den og slaar op i den snurrige gamle Bog, der er i rødt Bind med meget Guld og med grønt Silkebogmærke fæstet i Ryggen.

Han læser om Hjalmar Ekdal og Gine og synes det egentlig er nogle morsomme Figurer, og saa faar han med sit noget futuristiske Talent pludselig Lyst til at stille dem paa Højkant.

Derfor skrev han Vidunderbarnet, og derfor vilde det kongelige alligevel ikke spille det.

— Saadan kan det være gaaet til — — —

Maaske er det gaaet ganske anderledes til, men lade være med at tænke paa Ekdal kunde man i alt Fald ikke.

Liebman, der havde faaet det overdraget at udslynge de Kameler, Wied ynder at lade Folk sluge, lignede den berømte Figur saa meget som muligt, og Fru Ibsen, der var Gine alias

Fru von Borgen, holdt sig op af Frøken Anthonsen.

Under de første Akter led Publikum.

Man bebrejdede uvilkaarligt Forfatteren, at han kun i Teatrets Program havde skrevet, at dette Stykke var det værste, han endnu havde lavet, og at det ikke ogsaa var blevet anført paa Plakaterne udenfor, at man kunde have varet sig i Tide.

forulykkede Musiker endda langt mere, end Forfatteren kunde haabe og vente.

Hvem vidste, at Johannes Nielsen kunde være saa morsom — og se saa vidunderligt ud?

Dette var, hvad en almindelig Tilskuer vil finde at bemærke og bide sig fast i i »Vidunderbarnet«.

Men til Gavn og Glæde for dem, der følger Wied med en særlig Interesse og dyrker og ci-

I tredje Akt spillede Stykket sig op, selv om et Kobbelt Journalister og deres Replikker her var daarligt og sørgeligt ufuturistisk anbragt.

Sidste Akt er den morsomste, der er man ganske ud over Ibsen, og den tog Publikum og reddede den Succes i Land, som Stykket vist alligevel bliver.

Og spillet god Komædie blev der — til Tider endda ganske fortræffelig.

Af Figuren Anelise, den gamle tro Pige, der var givet i Hænderne paa Mathilde Nielsen, kom der alt det ud af, som der paa nogen Maade kunde, og af Johannes Nielsens gamle

terer ham, bør man lede det frem, som var særligt typisk, og sige, hvordan det virkede.

Hos Ibsen spiller Ekdal paa Fløjte, her spiller han Bolscher.

Alle Personerne paa Scenen spiser i det hele taget Bolscher i et Kvarterstid — det er for længe, og det virker velgørende, da »Kaptajnen« spytter sit ned i Orkestret.

Trickset med at lade Personerne fange Hvepse, efter at der endelig er suttet af, gør sig heller ikke, og saa er der i første Del af Stykket kun gamle Anelises Vittighed tilbage. Den er ganske morsom — hun siger: du gaar

SKUESILLERE

DANSK KINO GRAF FILMS

A/S KINO GRAFEN

KØBENHAVN

ad Lucas, i Stedet for: ad undas — men Gud ved, om den alligevel vil vise sig saa levedygtig som Whiskyen og Karusserne i sin Tid?

Saa var der vist ikke flere — det var temmelig tyndt i denne Omgang.

For Alvor at give sig til at grunde over, om Ibsen havde Andel i dette Stykke, eller om Wied har skrevet det alene, er der ingen Grund til. Ved et fortræffeligt Spil, blev der gjort, hvad der kunde, men Stykket var ikke godt.

Og saa er det jo, som Wied selv siger, dybest set ligegyldigt, hvem der er Far til Barnet.

Jens Locher.

Skuespillernes Stilling.

Naar københavnske Skuespillere i denne Tid træffer sammen, drøftes ofte det Emne:

Hvordan vil Forholdene udvikle sig til næste Saison.

Kan Talescenen og Filmsteatrene finde en Ordning for Udveksling af Skuespillere? Eller bliver Filmsteatrene nødt til at danne en fast Skuespillerstab, grundet paa Teaterdirektørernes Filmsforbud?

Lad os se, hvordan Forholdene har udviklet sig.

Sidste Saison kunde alle Skuespillere filme, blot de overholdt Prøvetiderne. Men sidst paa Saison gik Direktørerne skrappe til Værks, ved Opslag blev det forbudt at medvirke ved Filmsoptagelser uden for Sommermaanederne, og ingen Skuespiller, der vilde knyttes til noget københavnsk Teater, maatte rejse paa Engagement, hvis de lod sig knytte til noget Films-optagelsesteater længere end Saison 1912—1913, ja det vilde rimeligvis end ikke blive tilladt at filme i Sommermaanederne.

Dette Opslag vakte i Skuespillerkredse stor Opsigt; der stoppedes pludselig til for en meget vigtig Indtægtskilde, og det endte da i de fleste Tilfælde med, at Skuespillerne fik Tilladelse til at filme i denne Saison, men heller ikke længere.

Forsaison er snart forbi, og straks i det nye Aar begynder Direktørerne at slutte Engagementer for den følgende Saison. Det vilde derfor sikkert være ønskeligt, om den københavnske Skuespillerstand allerede nu fik noget at vide om, under hvilke Kaar den kommer til at arbejde næste Saison. Vil Direktørerne være i Stand til at opretholde Forbudet imod al Filmen eller vil man kunne tænke sig en Ordning mellem Teater og Filmsdirektørerne?

Ved at opretholde Forbudet, vil Direktørerne thi mange af de bærende Kræfter kan ikke sige thi mange af de bærende Kræfter kan her sige nej til den store Ekstraindtægt, som Filmen byder, i hvert Fald ikke uden en passende Godtgørelse i Form af Gageforhøjelse, og det kan Teatrenes Budgetter — efter Teaterdirektørernes Sigende — ikke bære. Skuespillerne vil da let komme til at staa overfor Valget mellem Tale-scenen og den stumme Scene, og endnu ét: Valget mellem en mindre eller en større Gage; thi det er Sagen, Filmsteatrene byder i de fleste Tilfælde Skuespillerne ganske anderledes gode Gagevilkår end Teatrene, notabene hvis Films-optagelsesteatrene vil sikre Skuespillerne en bestemt Aarsindtægt og ikke som nu et uvist Engagement pr. Stykke eller Dagbetaling.

Valget vil nu ganske vist ikke alene være et Pengespørgsmaal om en større eller mindre

Gage; for mange Skuespillere vil det at sige Farvel til Scenen være som at sige Farvel til den Kunst, de har troet paa og helliget deres Liv.

Mange, særlig af de ældre Skuespillere, vil sikkert ikke føle sig til Rette paa et Optagelsesteater. Thi den Kunst, der præstres her, og her ydes der Kunst saavel som paa nogen Scene, er af en anden Art end den, de er vant til.

For at være en dygtig Filmsskuespiller for-dres nemlig noget ganske andet end af Scene-kunstneren. Filmeren maa først og fremmest have en hurtig Hjerne, som lynsnart kan opfatte en Situation; i hans Ansigt maa Situationen tydeligt afmales, Bevægelserne maa være nøjagtig beregnede, for megen Ageren giver et unaturligt Spil. Paa et Par Prøver skal han skabe en Figur, der skal udtrykke sine Følelser saa tydeligt, at de bliver forstaaet ved Nordkap og ved Ægyptens Pyramider.

Filmeren maa være modig. Han maa helst kunne ride, køre, svømme, være en god Gymnast, kunne bruge en Aare og styre en Bil.

Det er Færdigheder, som de færreste ældre sidder inde med og som mange unge Skuespillere først maa lære; men da den, der behersker disse forskellige Sportsgræne, vil have et mægtigt Forspring for sine Kolleger, vil det snart blive en Nødvendighed at tilegne sig dem.

Filmen vil altsaa i første Række kalde paa de unge Kunstnere. Det var at haabe, at Direktørerne vilde opretholde Filmsforbudet, thi da vilde det maaske blive nødvendigt for Optagelsesteatrene at danne en fast Stab. Det vilde skaffe Luft ved Tetatrene, og det vilde føre til, at der blev to forskellige Slags Kunstnere: Filmere og Skuespillere. Kunde det naas, vilde det skaffe klarere Forhold og bedre Arbejdsvilkår.

En Overenskomst mellem Talescenen og Optagelsesteatret vil næppe kunne etableres.

Filmen, der lønner bedre, vil ikke i Længden finde sig i at skulle rette sig efter Teatrenes Prøver. Det vilde være naturstridigt, om Direktørerne rettede sig efter, naar den skarpe Konkurrent ønskede at bruge den ved Teatret

ansatte Kunstner. Det eneste Teater, der til Tider har rettet Prøverne efter Filmen, er det kongelige Teater, der maaske føler sig staaende udenfor Konkurrencen.

Kan der ikke gennem en Enquête i »Filmen« gøres Rede for Teater- og Filmsdirektørernes Standpunkt til de her i Artiklen rettede Spørgsmaal.

Skuespiller.

En Vandgang.

Anathole Hansen (døbt Anthon Hansen) var Skuespiller med store Idealer, smaa Roller og lille Gage. Han var uden Engagement, (det havde han snart været i fire Aar), da han, tvungen af den haarde Nødvendighed, besluttede at lægge Idealerne tilside og gaa til Film.

Efter mange forgæves Henvendelser, lykkedes det ham at faa en lille Rolle i en komisk Film, hvor han skulde springe i Vandet.

Skønt han led af Vandskræk, paastod han frækt, at han svømmede som en Aal, af Skræk for at miste de fem Kroner, der var det lovede Honorar.

Dagen oprandt, hvor Komikeren, der spillede Hovedrollen, skulde falde i Gasværkshavnen, og Anathole være hans raske Redningsmand.

Komikeren styrtede i Bølgerne og fremstillede alle en Druknedes Rædsler og Kvaler paa en meget barok Maade.

Saa skulde Anathole til det — dér stod han, lammet af Rædsel, paa Bolværkets Kant, han kunde ikke komme ud.

Først Instruktørens: »Spring da for Satan, Mand!« fik ham til at fare sammen, saa han med et Spjæt og et Hyl fløj ud i Vandet.

Længe blev han dernede, og da han endelig kom tilsyne i Vandskorpen, forrykkedes hele Billedets Karakter; thi Anathole, den kække Redningsmand, sprællede med Arme og Ben, og halv vanvittig af Rædsel skreg han om »Hjælp!«.

Den druknende Komiker maatte opgive sin barokke Døds-kamp for at bjerpe sin kække Redningsmand i Land.

Og Anathole Hansen hentede atter sine store Idealer frem og paastod, at han hellere døde af Sult, end nedlod sig til at filme.

Xan.

Fra Optagelsesteatret i Hellerup.

Vort Billede, der er taget midt under en Filmsoptagelse, viser Kinografens Skuespillere i Arbejde. Fra venstre til højre ses: Ivar From, Edith Psilander, Ella la Cour, Einar Zangenberg, Peter Kiær, Laura Kolbæk, H.C. Nielsen, Anthon de Verdier, Christian Zangenberg, Fru Fritz Petersen, Reenberg (i Uniform) og Operatøren.

En Filmsoptagelse tager Tid, og alle Parter maa først og fremmest væbne sig med Taalmodighed.

Først skal Dekorationerne stilles op — det tager Tid —, saa skal Skuespillerne komme — det kan ogsaa tage en Del mere end det akademiske Kvarter, og saa skal der holdes Prøver.

De fleste Mennesker tror slet ikke, at der er

Prøver, naar der filmes, men at man blot lirer Scenen af, medens Fotografen drejer paa Kassen.

Dette er selyfølgelig en Misforstaaelse. Der gaar ofte 5—6 Prøver forud, før den endelige Optagelse finder Sted.

En Instruktørs Arbejde her, er heller ikke let. Der er de Tusind Ting, han skal huske paa, og hvoraf bolt en enkelt lille Ting kan ødelægge det hele.

Historien om en Cykle, der var glemt op ad Rosenborgs Mur og saaledes kom med paa en stor Film fra Christian IV's Tid, er bekendt, sligt kan ske, og det er dyrt, naar det gør det.

Men der er andre Tilfælde, der viser, hvor paapasselig man maa være.

Scenerne optages nemlig ikke altid efter hinanden i den Rækkefølge, de har paa det endelige Billede.

En Scene, hvor en Bonne lægger en lille Pige i Seng, toges for Eksempel i en Film før den, hvor Barnet siger Godnat til sin Mor, og mellem de to Optagelser laa der et Par Optagelser i en Have eller lignende. For disse Sceners Skyld maa Skuespillerinden skifte Tøj og kommer saaledes til Scenen, hvor Barnet skal i Seng, i hvidt Liv og sribet Nederdel, medens hun, da Barnet sagde Godnat, var i sribet Liv og prikket Nederdel, hvoraf altsaa atter følger, at hun maa have klædt sig om paa Trappen.

Sligt skal man passe paa — og det kan ofte være svært, særligt naar man, som paa Optagelsesteatret i Hellerup, ofte optager 3—4 Billeder samtidigt.

Fremtidsperspektiver.

Filmen har Fremtiden i sig, siger man, og det kan jo gerne være.

En Ting tror jeg i hvert Tilfælde paa, og det er, at Filmen har Fortiden i sig, og at det, som hedder den fuldstændige og evige Glemsel, vil forsvinde.

Om 100 Aar saa er al Ting glemt, hedder det, men det passer ikke mere, tværtimod, om 100 Aar saa er al Ting gemt.

Ingen, der har været, behøver mere aldeles at forsvinde, Døden fravristes en Del af sin Magt.

Om 100 Aar vil ingen lille Peter for Eksempel være i den Casus ikke at have set sin Bedstefader.

Selv om denne ældre Herre er gaaet heden før lille Peter kom derfra, kender Drengen ham dog saare godt.

Rulle Nr. 126 i Familiens Filmsarkiv er nemlig Bedstefader, som han stod og gik.

Han sættes bare paa Apparatet og rulles af, og da man naturligvis har hans Stemme paa Valsen, har man ham, kort sagt, som han stod, gik og gjorde Vrøvl.

Da jeg nu har faaet Fantasiens Vinger paa, føler jeg Trang til at slaa et Slag endnu.

Tænk hvilket Paradis for Pædagogerne!

Er det i en Historietime, at en Elev ønsker at vide, hvorfor en berømt Statsmand gjorde det og det og ikke noget helt andet — hvilket endnu er og sikkert altid vil være Formlen for begavede Elevers dumme Spørgsmaal — straks tager Læreren Nummer 31,508 i Skabet, sætter Valsen paa Apparatet og lader Manden selv forsvare sig, saa godt han kan, og er det en meget samvittighedsfuld Lærer, tager han samtidig Valse Nr. 31,508 x, hvilket er Mandens Kone, hvorved der sikkert ofte vil kunne opnaas en Forklaring paa ellers ufattelige Ting.

Det bliver dejligt, men Skolepengene stiger maa-ske samtidigt.

Det bliver noget, og hvad er Ægypternes saa berømte Balsameringskunst mod denne Preserve-ringsmaade, der holder Folk i Bevægelse og Passiar længe efter, at de er døde? Vi konkurrerer Fortiden sønder og sammen ved vor æden af Kundskabens Træ.

Og naar man saa yderligere en Gang faar Filmen og Fonografen sat i Forbindelse med den traadløse Telegraf og Telefon, vil man paa et Øjeblik være i Stand til at hidskaffe enhver Person, død eller levende, saaledes at en Farmer i the far west, naar han en mørk og raakold Novembraften vil have det lidt hyggeligt, blot telefonerer efter en Snes Films og Valser af Tidens store Aander, som derpaa ved traadløs Billedfotografering og traadløs Telefon overføres gennem Luften og overføres paa hans egne Apparater.

Det bliver herlige Tider at leve i.

Jens.

Skovsøens Datter.

Man skal spejde efter det nye indenfor Filmskunsten.

Rabalderdramaet maa dø en Gang, alle kræver dets Hoved, Kunsten fordrer det, selv fordrer vi det med, men endnu har Folkets store Masse ikke afsagt Dommen.

Men det kommer.

En Film som »Skovsøens Datter« vil hjælpe til med den Udrensning, der vil finde Sted blandt de levende Billeder, og man kan kun glæde sig, hvis det lykkes dette lille, fine Stykke Lyskunst at sejre over de mange andre, der bruger grovere Midler.

Her er slet ikke nogen stor Handling.

En tynd Skæbnetraad, spundet ind og ud mellem de mest henrivende Naturbilleder og hyggelige Interiører — saadan maa det blive. Fremtiden vil fordre det.

Filmsdramaet var en Gang Løsenet og med det er der vundet store Sejre. Maaske vil Dramaets Tid vare længe endnu, men én Ting vil vokse sig op paa Siden af det, og det er Filmsnovellen.

Nogle hastige Strejflys kastet ind over et almindeligt dagligt Liv med dets Sorger og Glæder, som Menneskeheden ellers aldrig agter paa, saadan skabes en god Film af den Art, og saaledes er »Skovsøens Datter«.

Men sættes den Slags ikke op med den mest raffinerede Natursans, de fineste Lyseffekter og et Sceneri, der er saa fjernt fra alt lavet og konstrueret, slaar det fejl.

»Skovsøens Datter« er paa sin Vis en af de smukkeste Film i sin Art og den fortjener at kendes, ikke mindst af de mange der skriver Films, og blot venter paa at se den ny Vej, de bør slaa ind paa, for straks at følge den.

Der er virkelig noget af et Fingerpeg i denne Film.

Den begynder med en fortvivlet Moder ved Bredden af en Sø, ifærd med at sætte sit spæde Barn ud i en Kurv og overgive det til en uvis Skæbne.

Billederne her er meget smukke og saa er denne Moders Tilsynskomst saa herlig umotiveret.

Man lider i vore Filmskomedier, som i al Dilletantisme, under, at alting skal omhyggeligt forklares og motiveres. Det skal det selvfølgelig ikke, Handlingen skal forenkles, hvad der ikke kommer Historien ved skal ikke uddybes; saadan er det nu og dermed faar man nøjes.

En Gartner finder Barnet og tager det til sig som sit eget og hos ham bliver Hittebarnet stort.

15 Aar senere ser en ung Maler, der arbejder ved Bredden af en Sø, den unge Pige og paa Grønttorvet, hvorhen man føres gennem en Række hyggelige Billeder, finder han hende igen.

Hun staar Model for ham med den dejlige Sø som Baggrund, og saa kysser han hende, atter saa dejligt umotiveret og uden at Forfatteren først skal have vist en hel Masse psykologiske Mellemspil, — blot fordi hun er ung og han er det samme.

Gartneren dør og Plejedatteren bliver ene i

Til Landets Biografejere.

Vi gør herved d'Herrer Biografteaterejere Landet over opmærksom paa, at de som hidindtil vil modtage »Filmen« gratis tilsendt Resten af dette Aar. Fra 1ste Januar haaber vi at kunne notere Dem som vor Abonnent.

»Filmen« vil fagligt behandle alle kinematografiske Spørgsmaal, og dens Spalter staar aabne for enhver Diskussion om Spørgsmaal, der vedrører de levende Billeder.

I Forbindelse med Udvekslingen af tyske og amerikanske Lærere har Inspektøren ved de kommunale Skoler i Berlin, Direktør Beckeroff, bebudet at vilde holde Foredrag over Emnet Undervisning ved Hjælp af levende Billeder.

En af de sidste Films, der er optaget i Frankrig, viser Kejser Neros Liv og har krævet over 400 Deltagere.

For at gøre Fremstillingen af Roms Brand saa naturtro som muligt, havde man ladet opføre et stort Antal Bygninger, der blev fuldstændigt ødelagt af Ilden.

Filmen kostede over 30,000 Francs at sætte i Scene.

Det første Lokomotiv, der kørte i Belgien, kom i Gang 1836 og gik fra Brüssel til Antwerpen ad en yderst slet Skinnevej.

Takket være et Filmskompagni og de belgiske Myndigheders Elskværdighed, forlod denne ærværdige Maskine forleden Dag det Musæum, hvor den har staaet i mange Aar, for at deltage i en Filmsoptagelse, forestillende Kongeriget Belgiens første Historie, hvori forekommer en Indvielsesfest ved Banens Aabning.

I England er Befolkningen stærkt hengiven til at besøge Biografteatrene, og der findes i de forenede Kongeriger ikke mindre end 3,200 af dem.

Huset, og da Maleren atter kommer til Skovsøen opnaar den unge heftige Mand alt, hvad han vil.

Saa skilles de atter, han lover at komme igen, men Byen tager ham.

Den lille Pige sørger og hører en Dag han er syg, og beslutter at søge ham op.

Hun tager Favnen fuld af alle de Blomster, de sammen har beundret ved den idylliske Sø, og venter at finde sin Elskede syg og sorgfuld. Dette slaar dog ikke til, der er netop Modelsold hos Maleren, hvor det gaar ret frit til, og gennem Portieren bliver den trofaste lille Pige fra

det fredelige Land Vidne til, at hendes Maler kysser en anden.

Hun taber Blomsterne og flygter hjem og søger ned til Søen.

Maleren finder Blomsterne, kender hendes Halskæde, de er bundet sammen med, og følger efter hende. Og i Maanelyset ser han hendes Legeme glide frem paa Skovsøens stille Flade og han springer i Vandet og redder hende ind, men kun for et Øjeblik lykkes det ham at kalde hende tilbage til Livet, før Skovsøen atter tager, hvad der tilhører den.

Det er en ganske enkel Handling, smuk i alle sine Dele, men som før sagt, den har noget af Fremtiden i sig.

Det vilde være glædeligt, om Maupassant vilde faa Magt ogsaa over det hvide Lærred.

H. M.—n.

I August Maaned, der ellers ikke er den bedste, aabnedes der 56 nye Filmteatre i London, der nu i alt ejer 340.

I Provinsen findes 2,300, i Irland 100 og i Skotland 300.

Universitetet i Pensylvanien (Philadelphia) -er for Tiden i Færd med at planlægge en Ekspedition til Amazon Floden. Ekspeditionens Formaal er at optage levende Billeder af de vilde Folkeslag, som boer ved Flodens Bredder. Endvidere medfører Ekspeditionen en Fonograf for at kunne optage Valser af de Vildes Tale og Musik.

Ekspeditionen kommer til at bestaa af 6 Mand, af hvilke der er en Dansker ved Navn Lange, som er udset til Ekspeditionens Leder.

Universitetet afholder Udgifterne, og der startes fra New York i denne Maaned.

En Kunstner, som ogsaa det danske Publikum mere end én Gang har haft Lejlighed til at beundre paa den hvide Flade, Cow-boy'en Alexander P. Hillby, der altid optraadte i Dramaer fra det fjerne Vesten, er for nylig kommen uheldig af Dage under en Filmsoptagelse.

Som saa ofte før lod han sig slæbe efter en vild Hest i fuld Fart — denne specielle Kunst, som alle Cow-boys ynder at fremvise — men kom Hestens Hove for nær, med det sorgelige Resultat, at han fik Hovedet knust.

Han døde et Par Timer senere.

Vilde Dyr har allerede længe været Genstand for en ublodig Jagt med Camera og for nylig er det ogsaa lykkedes at faa en Serie levende Billeder af Verdens største og farligste Dyr. Den engelske Mil-

lionær Riney har haft Held til at optage nogle meget sjældne Serier, blandt andet af 2 kæmpende Rinoce-rosser, der, som bekendt, i rasende Tilstand er nogle af de aller farligste Dyr.

Rundt om de kæmpende samlede der sig en stor Skare nysgerrige Antiloper og andre Dyr, og Fotografen, der sad i et Træ, fik det alt sammen med paa Filmen.

En Film fra Bunden af Vesuvs Krater er vistnok den sidste Sensation.

Som man vil huske lod den italienske Professor Malladra sig for nogen Tid siden hejse ned i Vesuvs Krater, og de Billeder, han optog for et italiensk Firma, har vist sig at være yderst vellykkede.

De vil om kort Tid vise sig paa Lærredet.

Paa Væggene i Londons underjordiske Bane skal der nu anbringes Reklamebilleder, som er kinematografisk sammenstillede, dog saaledes, at hvor det ellers er Billederne, der farer forbi og Tilskueren, der sidder stille, er det nu baseret paa det omvendte Princip.

For at det skal lykkes at skabe levende Billeder paa denne Maade, maa Toget bevæge sig med en Hastighed af mindst 25 Kilometer i Timen.

Billederne skal bestaa af stærkt farvede Emaillplader.

TUTEIN & KOCH

REPRODUKTIONSANSTALT & CLICHÉFABRIK
FARVERGADE 8 • TELF. CEN. 8747

© Efter 1ste Jan. 1913 ©
Telefoner: Cen. 4740 & 4760
©

ANNONCEPRISER: Paa Bagsiden og Siden før og efter Teksten 20 Øre pr. mm. Paa andre Sider 16 Øre. For en halv Side 30 Kr. pr. Gang. Rabat for 6 Gange 6 pCt., for 12 Gange 12½ pCt., for 26 Gange 25 pCt. Spaltebredde 85 mm.

ABONNEMENTSPRIS: Indland: 4 Kr. om Aaret. — Udland: 8 Kr. om Aaret. — Enkelte Numre 15 Øre.

REDAKTION OG EKSPEDITION: Frederiksberggade 25, København. Tlf. 7606 — 7626.

HOVEDKOMMISSION: Kgl. Hof-Boghandler Vilhelm Prior, Købmagergade 52, København.

Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned.

Udgivet af A/S Kinografen. — Redigeret af Jens Locher.

A/S KINOGRAFEN

TELEFON 7606—7626.

FREDERIKSBERGGADE 25 • KØBENHAVN

Salg og Udlejning af Films

Egne Optagelser

Monopol Films

Af nylig fremkomne Films fremhæves:

SKOVSEENS DATTER

Længde c. 760 Mtr.

Drama i 1 Forspil og 2 Akter. I Hovedrollen: EDITH BUEMANN PSILANDER.
— ANTON de VERDIER.

NAAR MASKEN FALDER

Længde c. 990 Mtr.

Skuespil i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN.

KVINDEHJERTER

Drama i 2 Akter. Længde 610 Mtr.

GENERALENS BØRN

Længde c. 1030 Mtr.

Skuespil i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN.

MARCONITELEGRAFISTEN

Længde c. 810 Mtr.

Drama i 3 Akter. I Hovedrollen: HOLGER REENBERG.

EN LETSINDIG HUSTRU

Længde c. 785 Mtr.

Drama. I Hovedrollen: Fru DAGMAR HANSEN-HEINEMANN.

Stort Reklamemateriale forefindes.

Clicheprogram. — Plakater. — Fotografier.

Programmer udlejes fra 10 Kr. og opefter.

A/S BIOGRAFTEATRET

DIREKTØR CLAESON.

VIMMELSKAFTET 47 * KØBENHAVN.

FOREVISNING

af danske og udenlandske Kunstfilms saavel Dramaer, Lystspil
som Naturbilleder.

Uafbrudt Forestilling

Hverdage fra Kl. 2 Eftmd.—11 Aften

Søndage » » 4 » —11 »

Altid righoldigt Program.

Nyt Program

☞ hver Mandag og Torsdag. ☜

Dansk Kinograf Films

A/s Kinografen, København.

Hovedkontor:

25, Frederiksberggade 25.

Telefon 7606—7626.

Optagelsesteater:

Strandparksvej Hellerup.

Tlf. Hellerup 1283—1336.

Optagelse og Fabrikation af Films

Til Dato er udkommen:

Den sorte Panter, Drama. Længde ca. 982 Mtr.

Den sidste Hurdle, Drama. Længde ca. 920 Mtr.

Storstadsvildt, Drama. Længde ca. 850 Mtr.

Marconitelegrafisten. Længde 810 Mtr.

Skovsøens Datter, Drama. Længde 760 Mtr.

Kvindehæjter, Drama. Længde ca. 610 Mtr.

Udkommer om kort Tid:

Trofast Kærlighed

Drama i 2 Akter.

Skæbnens Veje

Drama i 2 Akter.

Endvidere vil fremkomme:

Indtil Nytaar
2 store Film pr.
Maaned

derefter
3 store Film pr.
Maaned.

— PALADS-TEATRET —

Nord-Europas største Biograf Teater.

Intet andet Biograf Teater i Verden kan byde sit Publikum saa enestaaende Bekvemmeligheder.

Der forefindes saaledes stor elegant Promenoir, Restauration, Ventesale, Thesalon.
Orkester-Concerter under Anførsel af Herr Kapelmester *Fr. Schnedler Petersen*.

Solister: Violin, Herr Marius Hansen. Harpe, Frk. Kjeldskov.

PALADSTEATRETS FILMS

— UDLEJES AF —

A/s KINOGRAFEN · FREDERIKSBERGGADE 25

— TELEFON 7606 — 7626 · KØBENHAVN —